

"גם מקצועית אני עובדת עם גברים. אדריכלים. מלונאים. יזמים. מתכננים עירוניים. סך הכל המקצוע הזה די גברי. אבל אני לא בעניין של מגדר, זה יותר עניין של טיפוס, זה שבא מאותנטיות"

במוזיאון העיצוב חולון. מעבר לכשרון, זו איזו 'סטמינה', היכולת לשרוד את המקום הזה, שלא בדיוק מלטף עיצוב. אם אתה מיליטריסט, איש בטחון, ג'יהאדיסט, יש לך יותר סיכוי להיות מחובר. כשרון יש להרבה אנשים, אך התשוקה, מגיל 18 עד גיל 71, בלי להתפנק, להקים עצמך כל יום, כל החיים, בתשוקה - זה דרייב מדהים בעיניי."

וכדי לאזן, גם כאן היא מוסיפה.

"אמא גם אישה חזקה. היא היפיבוט', העמוד. בגלל שהיא עמוד, כולם מסביב יכולים לעוף. היא הדבק, הבטחון, מחוברת לקרקע ברמות רציניות. מאמא קיבלתי את הרגליים, מאבא את הכנפיים. אני חיבור של שניהם. נטועה, ארצית, מחוברת

חביב, girls oriented, בדיוק, אבל בדיוק מאותן סיבות שדנה לא. ה-ON וה-OFF הם מבחינתי turn off. הפשטות והאגו מרבישים לי ספיחים של ילדות. אני אישה של נשים, מנחה, חוקרת, מתחברת, רואה לנפשן, יודעת את הפרטים הכמוסים של מורכבותן. בגלל זה הרשיתי לעצמי לפתוח את הראיון איתה בשאלה עמוקה וחזקה, בגלל זה לענות היא לא מפחדת, לא מעניין אותנו מה ומי יגידו. היא מהסוג שלי, אבל אחרת.

אפשר לשאול על קלישאת דמות האב, אני נזהרת

"הייתה ועדיין דומיננטית. אבא מייצג בשבילי מישהו שעובד עם הרבה מאוד תשוקה למה שהוא עושה. הוא קיבל השנה פרס על מפעל חיים

ימאית גוררת בחיל הים. המפקד הסתכל עליי ואמר לי: את לא יכולה להרים מנוע, אמרתי לו: אני יכולה."

"נשים שאני מתחברת אליהן הן נשים חזקות ודומיננטיות, או נשים שיש לי דיאלוג מאוד פתוח איתן. נשים מצחיקות הורסות אותי. זה לא החיבור האוסומוטי. החברות שלי הן נשים מסוימות, יטימוסות, כל אחת בקטע שלה, מדגם. עם נכרים יותר קל לי, עובדים יותר עם האגו, קל להבין איך הם פועלים. OFF-ON. אין מורכבות שיא. מפשט את החיים."

"למרות... במהירות היא מוסיפה, "אין כמו דיאלוג טוב עם אישה".

טוב. בשביל הנאום הזה הגעתי לכאן. אני, שרית

"אבא מייצג בשבילי מישהו
שעובד עם הרבה מאוד תשוקה
למה שהוא עושה. מעבר לכשרון,
זו איזו 'סטמינה', היכולת לשרוד
את המקום הזה, שלא בדיוק
מלטף עיצוב"

"ברמת המשפחה היה ברור שאצלנו
כולם באופנה. 'הבאמת הבאמת' - זה לא
מספיק עניין אותי. היה חסר מימד"

לאדמה, לא מתבלבלת. הולכת בבוקר לעבודה לא עם מניירות של מעצבת שחייבת להתהפך על צד ימין כדי ליצור. אבל את התעופה והחריצות קיבלתי מאבא. אי אפשר להצליח בלי זה בעיניי. זו עבודה. עבודה קשה בכל הפרמטרים."

עברת כברת דרך עד שהגעת לאדריכלות
"ברמת המשפחה היה ברור שאצלנו כולם באופנה. 'הבאמת הבאמת' - זה לא מספיק עניין אותי. היה חסר מימד. תלת מימד. התאים לי לסלול את הדרך לבד, ולא להיכנס לנעליים גדולות. בדיעבד, מי שבאמת שחרר אותי מהאופנה זה אבא. עבדתי אצלו בבוטיק, הוא הסתכל לי בעיניים, ואמר: זה לא בוער בך, לכי תעשי מה שאת רוצה, אני אסתדר עם אמא."

"היום, אנחנו עושים דברים ביחד, כל אחד מהמקום שלו. תכננתי לו את הבוטיק. במהפכה מחשבתית חיברנו אופנה ואמנות. אם הייתי יכולה להגדיר איפה הייתי רוצה להיות בדיוק

